

schrok op. Onderaan de trap riep hij haar naam:

„Lies.... 'k ga weg hoor.”

„Ja.... wacht, ik kom al.”

Ze haastte zich naar beneden, hopend op een liefkozing, die de pas gesloten vrede bezegelen zou.

In de vestibule pompte hij zijn fietsband op, zijn hoofd zag rood van het bukken.

„'k Kom, denk ik, niet thuis met de koffie,” zei hij opeens kortaf en zonder op te zien.

„Waarom niet?” vroeg zij scherp, ontstemd.

„'k Moet waarschijnlijk naar Amsterdam.”

„Wat moet je daar doen?” als een verhoor klonk het.

Nu zag hij op, keek haar strak aan; een zwijgende waarschuwing in zijn grijze oogen. Ze kleurde langzaam, voelde onder zijn scherpen blik dien nieuwen argwaan als een schuld.

„Stuur een detective achter me aan,” spotte hij.

Zij probeerde te lachen.

„Dan ga 'k liever zelf.”

Hij schroefde het dopje op het ventiel en borg de fietspomp weg.

„Er is geharrewar met van Dongen,” lichtte hij in, „als ik het vandaag niet kan regelen moet er 'n advocaat bij.”

Kon het zijn dat hij loog, met zoo rustig zijn oogen in de hare? Dat hij het heele relaas van dien van Dongen verzon? Och, het moest wel haar overspannen verbeelding zijn, die overal bedrog zag, die zocht naar iets verborgens bij elk zijner handelingen.

Hij schoot zijn overjas aan en borstelde het lint van zijn hoed af.

„Zal ik thee zetten?” vroeg ze zich tegen hem aanvloeiend, met de behoefte iets goed te maken. „Kom je dan een beetje vroeg thuis?”

Zij sloeg haar armen om z'n hals, door het bovenraam van de voordeur viel het

helle morgenlicht meedoogenloos op haar geheven gezicht.

Ze voelde even een weerzin in zijn blik, tegenstand in zijn strakken rug.

„'k Wéet nog niet — 'k zal eens zien,” weerde hij vaag.

Over haar hoofd heen reikte hij naar zijn handschoenen op de kapstok-plank en toen zij dralend haar armen om zijn hals bleef houden duwde hij zachtjes:

„Toe nou kindje — 'k moet weg — 't is al zoo laat....”

II.

Nu wachtte weer een lange dag waarin zich de eene onbelangrijke bezigheid aan de andere zou schakelen; een troosteloze dag waarvan de uren, elk met hun eigen plicht, langzaam volliepen, terwijl onafgebroken haar gedachten hun machteloos kringloop gingen en zij zich gesta dig pijnigde met de vraag: wie van hen schuld droeg aan hun verwijdering, Herbert, die zijn vreugd buitenshuis zocht of zij, die hem telkens koelheid, onverschilligheid verweet en hem prikkelde met haar jaloersche achterdocht.... hij, wiens liefkozingen zoo schaarsch en vluchtig waren geworden, of zijzelf, waar ze zich vroeger voor die liefkozingen vaak zoo lauw, zoo onbewogen had getoond.

Langzaam ging Lize de huiskamer weer binnen; over de ontbijttafel wolkten de haastig neergegooide kranten, zijn stoel stond middenin de kamer geschoven, zijn pantoffels lagen er verspreid. In de serre timmerde het kind haar houten blokken op elkander en neuriede.

Werktuigelijk nam het vrouwtje haar blauwe werkschort uit de kast en terwijl ze de banden strikte dacht ze, met een flauwen glimlach, hoe vroolijk hij vroeger plagen kon om haar netheid en haar onvermoeide werkzaamheid....; al sprak hij nu telkens boos van „huissloverij,” vroeger had hij 't toch gewaardeerd dat ze met